zijn stok tegen de vaas, hiermee verder misverstand uit den weg ruimende.

„Ah zoo!" verontschuldigde zich de antiquaar. „Een china, edele heer! Echt, antiek mandarijnen porselein!"

De oude heer legde zijn stok neer en nam de vaas in de hand, hield ze tegen het licht om de doorschijnendheid ervan te beproeven; ze iriseerde echter zoo wondervol en onovertreffelijk, dat daardoor reeds alle verdenking dat de vaas een imitatie was bij den ouden heer verdween.

Wel een kwartier lang heerschte er stilte in den winkel, terwijl de bezoeker in gedachten verzonken de vaas van alle kanten onderzocht en af en toe met de knokige vingers tegen het porselein tikte, dat een metalen klank gaf. Eindelijk zei hij, de vaas nog steeds in de hand houdende, als kon geen aardsche macht ze hem meer afhandig maken op gebiedenden toon:

„Het andere stuk!"

De koopman lachte.

„Als u mij het pendant ervan verschaffen kunt, betaal ik u vijfduizend gulden, edele heer?"

„Je hebt het dus niet?"

„Neen, edele heer!"

De baron gromde ontevreden.

EEN HISTORISCH MOMENT IN DE WERELDGESCHIEDENIS.
De oorlogsconferentie der Geallieerden te Parijs in het ministerie van Buitenlandsche zaken. (Wij waren eerst heden in de gelegenheid dit feit van historisch belang te publiceeren, daar de censor de foto geruimen tijd heeft opgehouden).

„Wat moet die vaas kosten?" vroeg hij eindelijk.

„Twee duizend gulden!"

De baron werd ongeduldig.

„Geen gekheid hoor! Drie honderd!"

„Twee duizend!"

„Vierhonderd!"

„Twee duizend!" — De toon van den ouden heer werd dreigend. —„Vijfhonderd!" — „Twee duizend!" — Eenige oogenblikken keek de oude edelman den antiquaar met een gelaat rood van woede aan. — „Een duizend vijfhonderd gulden!" bulderde hij eindelijk. — „Twee duizend gulden!" klonk het stereotiepe antwoord.

„Vervloekt!" gromde de oude heer, terwijl hij met zijn zijden zakdoek zich het zweet van het voorhoofd veegde. Toen vervolgde hij met een stem bevende van opwinding: — „Goed! Ik zal je den prijs betalen, maar dan bezorg je mij tegen hetzelfde bedrag de andere vaas!"

Samuel haalde de schouders op.

„Ik heb den edelen heer reeds opgemerkt, dat ik het pendant niet bezit. En als het te krijgen was, zou ieder exemplaar de dubbele waarde hebben. Doch dat behoef ik den heer baron niet duidelijk te maken; de heer baron is kenner genoeg om dit zelf te weten!"

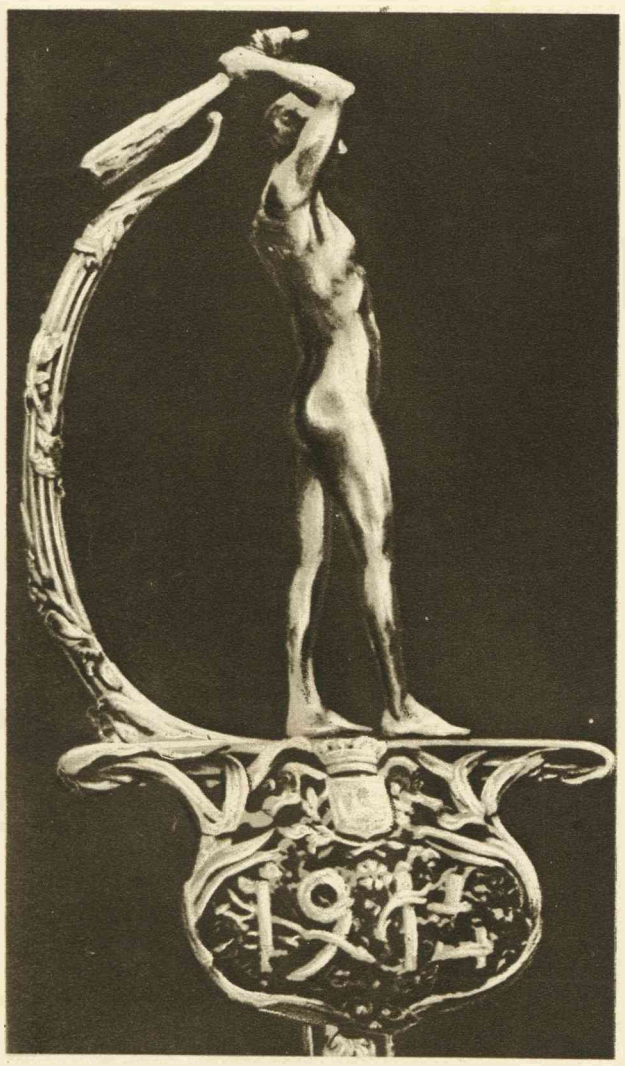
Natuurlijk wist de baron dat.

Hij stond echter op, stiet nog eenmaal met zijn stok op den grond en schreeuwde voor de laatste maal:

„Zeventienhonderd gulden!"

„Twee duizend gulden!"

In de grootste woede verliet de oude kunstkenner den winkel en stapte in zijn rijtuig, dat zich daarop snel verwijderde.

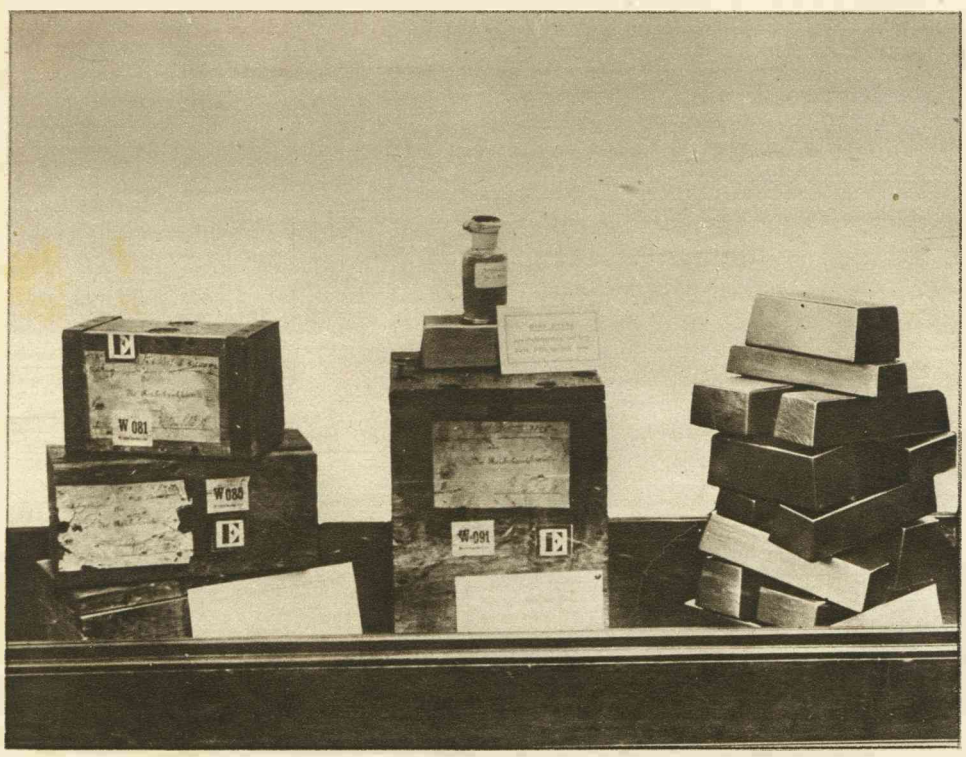
HULDEBLIJK AAN KONING ALBERT.
Het gouden gevest van de eeresabel, die de stad Parijs heeft aangeboden aan Koning Albert van België.

DE NEDERLANDSCHE AMBULANCE IN FRANKRIJK.
Het personeel der Nederlandsche ambulance poseert met eenige der verpleegden in de zaal van de Pré Catelan te Parijs, waar de ambulance is gevestigd.

GEN.-VELDMAARSCHALK VON DER GOLTZ. †
Gen.-veldmaarschalk Colman, Freiherr v. d. Goltz, de leider en hervormer der Turksche troepen, is in het hoofdkwartier van zijn Turksch leger aan vlektyphus overleden.

EEN VEELBESPROKEN SCHAT.
De buit aan goud, die het bekende Duitsche schip „Möwe" meebracht van het s.s. „Appam", waarover in de pers zooveel is gesproken.

DE STRIJD OM VERDUN.
De inwoners van Verdun, die door het bombardement der Duitschers werden verrast, waren genoodzaakt de stad te ontvluchten en hun huisraad onbeheerd achter te laten. Hoe de stad van het bombardement lijdt, toont onze foto op sprekende wijze.